

[Ministeren for skatter og afgifter]

Hr. Lykketoft siger, at det er overflødigt, fordi man allerede har undersøgt spørgsmålene i indkomstskatteudvalget i 1976. Jeg går ud fra, at det var af beskedenhed, hr. Lykketoft ikke nævnte, at han var et særdeles fremtrædende medlem af dette indkomstskatteudvalg. Ikke desto mindre er der ikke fremsat noget forslag i den tid, hr. Lykketoft var skatteminister – i en periode, som i hvert fald var tre gange så lang som den periode, jeg har siddet som skatteminister. Forklaringen om, at det var, fordi man ikke troede, man kunne få flertal for det, er måske rigtig, men vores demokratiske parlamentariske system er nu engang opbygget på den måde, at det er i folketinget, man konstaterer, om der er flertal eller ikke flertal for det.

I det indlæg, fru Marianne Bentsen-Pedersen kom med, var der to ting, jeg hæftede mig ved. Det ene var den udtalelse, som også andre hæftede sig ved: at et fradrag påfører tab. Ja men det er da en ejendommelig filosofi. Den tyder på, at staten har en ret, et krav på en meget stor del af borgernes lønninger, og hvis staten ikke får alt med, der ligger i tegnebogen, så lider staten et tab. Det er ikke min filosofi. Min filosofi er den stik modsatte. Min filosofi er, at borgerne lider et tab, når de skal betale skat. Det er nødvendigt, at der skal betales noget skat, for at vi kan holde samfundet i gang, men dette at tro, at det, der indtjenes, ejes af staten, ejes af samfundet, er en fuldstændig forvriddning af hele beskatningssystemet i et demokratisk samfund.

Det må være denne forvriddning, der har ført til, at fru Marianne Bentsen-Pedersen har fremsat dette forslag, som minder mest om fabelen om kæmpen, der lå og sov og blev forstyrret af en flue på næsen. Der kom en bjørn, som ville redde kæmpen, og den tog en sten og kastede på fluen. Derved blev fluen dræbt, men det blev kæmpen også. Fordi der er detaljer i denne lov, som ikke er rigtige, er der ikke den ringeste grund til at ophæve den.

Lykketoft (S):

Det, der er den grundlæggende fejltænkning hos det borgerlige flertal i folketinget, er, at denne ordning har nogen værdi af betydning for erhvervslivet. Jeg sagde det i mit første indlæg, men da der ikke er nogen, der

har forholdt sig til det, vil jeg godt repetere det i mit andet indlæg.

Indkomstskatteudvalgets betænkning fra 1976 sagde entydigt, at ordningen er forbundet med ikke ubetydelig administration, der er betydelig usikkerhed med hensyn til, om reglerne virker efter deres hensigt, og så påviste man i øvrigt, at i de første 9 år af ordningens levetid var der kun indbetalt i alt 137 mill. kr.

Konklusionen var på baggrund af alle disse ting, at ordningen bør afskaffes, så der ikke i fremtiden kan foretages indskud på etableringskonto. Betænkningen er underskrevet af Jens Rossman, Hans Westerberg, Henning Møller, Hans Würtzen, skattedirektøren i Århus, Erik Pedersen, Erik Møllerup, Preben Juul Kjær, som dengang var formand for de statsautoriserede revisorer, og – hvad ministeren sagde jeg i min beskedenhed havde glemt – bl.a. Mogens Lykketoft.

Det, at disse mennesker i denne sag er enige med SF, betyder jo ikke nødvendigvis, at SF har uret. Det, at socialdemokratiet i denne sag er enig i konklusionen i SFs forslag, betyder heller ikke, at vi – og jeg tror såmænd heller ikke SF – har noget som helst ønske om at dæmpe eller fjerne etableringslysten i det private erhvervsliv. Det, vi prøver på at sige heroppefra, er det samme budskab, som disse forholdsvis skattesagkyndige mennesker kom med i 1976: det er en belastende ordning administrativt, den bidrager ikke til noget væsentligt i forhold til det, der var dens formål. Og så tilføjes: siden da er det lykkedes de ganske almindelige skattepekulanter at få øje på ordningen; derfor har den fået en voldsom opblomstring. Men det har jo – som vi kan se ved gennemgang af alle disse leasingprojekter fra nytår – i alt væsentligt været i projekter, hvor man omdefinerede det formelle ejerforhold til nogle maskiner, der stod og kørte i forvejen, og hvor man ikke har fået flere mennesker i arbejde af den grund.

Det, jeg ikke forstår og fortsat ikke vil kunne forstå, er, at det borgerlige flertal her i folketinget på sine egne præmisser – med sine egne ønsker om, at erhvervslivet skal kunne fungere fornuftigt og udvikle sig – ikke vil være med til at erstatte dette makværk, som vi har kørt med i alt for mange år, med nogle fornuftige etableringsstøtteordninger. Det forstår jeg ikke.